

РЕШЕНИЕ

№ 6610

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6387** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Пламенна Е. С.-ЕГН-[ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.23, чрез адв.А. И. със служебен адрес за призоваване [населено място], Център, [улица], ет.1, офис 7, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-4332-001152 от 08.03.2023г., издадена от Р. Н.-полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която, на основание чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателката е постановено „временно отнемане свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“-за срок от 6 месеца.

В жалбата се твърди материалноправна незаконосъобразност за издаване на ПАМ, както и че не е доказано по несъмнен начин, че жалбоподателката е управлявала МПС при наличието на алкохол, наркотични вещества и техните аналози в кръвта й- на същата е правен тест с техническо средство, което тя е оспорила и е пожелала да бъде проверена с доказателствен анализатор, за което и е бил издаден талон и съответно се е явила за провеждане на изследването в сградата на ОПП, СДВР, където обаче се оказало, че доказателствения анализатор е с изтекля метеорологична проверка. Обобщава се, че съобразно изискванията на чл.15, ал.6 от Наредба №1 от 19.07.2017г. жалбоподателката е изпълнила задължението си да се яви в указания срок и на посоченото в талона място за изследване, но поради

независещи от нея обстоятелства такава проба не ѝ е взета, както и липсва издаден последващ талон за медицинско изследване. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата не изразява становище и не взема участие в проведените открити съдебни заседания по делото.

На 03.03.2023г. около 05.05. часа жалбоподателката е управлявала МПС модел БМВ 525Д, Х-драйв, рег. [рег.номер на МПС], като е спряна за полицейска проверка в района на ул. Ш., с посока на движение от [улица] към [улица]. В хода на проверка същата е тествана с Алкотест Дрегер 7510, с фабр. № А. 0145, като е установено, че управлява с концентрация на алкохол в кръвта 0.56 промила. На С. е съставен акт за установяване на административно нарушение №905451 от 03.03.2023г. за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 пр.1 от ЗДвП- за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта от 0.5 на хиляда до 0.8 на хиляда вкл, както и за други нарушения на ЗДвП, свързани с неносенето на документи.

В хода на проверката и след запознаване с резултатите от теста с техническо средство, С. категорично възразила срещу отчетения резултат. На същата е издаден талон за медицинско изследване № 144004, в който тя посочила, че желае да бъде изследвана за установяване концентрацията на алкохол в кръвта чрез доказателствен анализатор, както и с подписа си удостоверила, че следва да се яви в сградата на ОПП СДВР до 45 мин. за провеждане на изследването. На място в сградата дежурният инспектор уведомял С., че наличният доказателствен анализатор не е тариран в срок, поради което не може да се извърши изследване.

На 03.03.2023г. против П. С. е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 772/03.03.2023г. във връзка с чл.171, т.2а, б. Б от ЗДвП за прекратяване регистрацията на МПС с табели с рег. [рег.номер на МПС]. След срочното ѝ връчване на жалбоподателката, ЗПАМ е обжалвана пред Административен съд София- град и отменена с Решение № 4004/16.06.2023г по адм. дело 2602/23г. по описа на съда.

Междувременно, при посещение на сградата на ОПП, СДВР на 19.06.2023г. жалбоподателката С. узнала, че срещу нея във връзка със същото нарушение е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-001152 от 08.03.2023г. по чл.171, т.1 б.Б от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Това е и оспорваният акт в настоящото производство.

Подадената жалба е допустима, като подадена при спазване изискванията за редовност, от надлежна страна, в законоустановеният срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Въз основа на анализ на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административноправния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица –

държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на ПАМ.

Заповедта за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма, посочено е правното основание за упражненото административно правомощие, както и съдържа фактите и обстоятелствата, възприети и посочени като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ.

Заповедта е издадена във връзка с АУАН, серия ГА, №905451 от 03.03.2023г. относно нарушение- управление на МПС след употребата на алкохол- посочен положителен резултат от техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с фабричен номер №ARBA 0145, който е отчетел резултат 0.56 промила в издишания въздух. От установените факти става ясно, че жалбоподателката е изразила несъгласие с отчетените показатели и е пожелала да бъде изследвана с доказателствен анализатор.

Съобразно чл.3, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., която е действала към момента на извършване на нарушението, при извършване на проверка на място от контролните органи, концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, като ако с техническото средство бъде установена концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, контролният орган попълва и талон за изследване по образец (чл. 3, ал.2 от Наредбата). Ако лицето не приема показанията на техническото средство, съгласно чл. 3а от Наредбата, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Съгласно чл. 6 от Наредбата, контролният орган отразява в талона за изследване обстоятелствата по чл. 3а от Наредбата и връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва в него: мястото, където да се извърши установяването; срока на явяването – до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване. При неявяване на лицето в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта – чл. 6, ал. 9 от Наредбата.

Оспорването на тези показания е личен избор на проверявания водач. В настоящия случай такава възможност е била предоставена, жалбоподателката е изпълнила задължението си за явяване в срок, но не е била тествана с доказателствения анализатор, поради обективни и непреодолими за нея пречки. В съответствие с изложените от жалбоподателката възражения и съобразно приложеното писмено доказателство по адм. дело 2602/23 по описа на АССГ - приложено писмо-отговор от началник на отдел ПП при СДВР, се установява, че техническо средство доказателствен анализатор „Дрегер Алкотест 7110“ идент.№ARZB 0015 и ARUB 0061, намиращи се в сградата на ОПП при СДВР към датата на установяване на нарушението, вменено на жалбоподателката, са с изтекля

метрологична проверка.

С оглед гореизложеното съдът приема, че жалбоподателката е изпълнила всички действия, указани ѝ от контролните органи и съответстващи на законовата процедура и обстоятелството, че техническото средство не е било технически годно, не следва да влече неблагоприятни последици за същата. От друга страна -изразеното несъгласие с показанията на техническото средство от страна на жалбоподателката не е било оборено по съответен ред и същата е била в обективна невъзможност да докаже твърденията си.

В заключение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава, подлежаща на отмяна.

По разноските по производството:

При този изход на делото жалбоподателят има право на разноски съобразно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК и които му се дължат, с оглед своевременно заявеното искане в тази насока.

Основателно е направеното от ответната страна възражение за прекомерност на заплатеното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК. Съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, ангажираността на процесуалния представител по изготвянето на процесната жалба и ангажираността в хода на съдебното дирене, съдът счита, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в минимален размер съгласно разпоредбата на чл.8, ал. 3 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение,

При това положение на основание чл. 143, ал.1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателят сумата от общо 1050 лева – 1000 лева адвокатско възнаграждение, 10 лв. държавна такса и 40 лева депозит за призоваване на свидетел.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд софи-я град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-001152 от 08.03.2023г., издадена от Р. Н.- полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“, СДВР;

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Пламенна Е. С.-ЕГН-[ЕГН], постоянен адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.23 сумата от 1050 лв. /хиляда и петдесет/ лева, разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.